

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. O. C.**, zastoupeného opatrovníkem Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2007, č. j. OAM - 10 - 658/LE - C06 - VL08 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 83/2007 - 16,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 83/2007 - 16, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2007, č. j. OAM - 10 - 658/LE - C06 - VL08 - 2007, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Usnesením ze dne 6. 5. 2008, č. j. 2 Az 83/2007 - 16, Městský soud v Praze věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze, a to s odkazem na § 7 odst. 7 s. ř. s. a na § 32 odst. 4 větu druhou zákona o azylu, neboť žalobce byl v den podání žaloby, tj. 19. 12. 2007, umístěn v přijímacím středisku v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha - Ruzyně.

Proti tomuto usnesení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž výslovně odkázal na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím

řízení. Konkrétně uvedl, že Městský soud v Praze nerozhodoval podle platné a účinné právní normy. Novela zákona o azylu, zákon č. 379/2007 Sb., nenabyla účinnosti dne 5. 12. 2007, jak uvádí ve svém usnesení Městský soud v Praze, ale až dne 21. 12. 2007, tedy dnem vyhlášení ve Sbírce zákonů (čl. XIV. zákona č. 379/2007 Sb.). Dle čl. IV. citovaného zákona, nazvaného „Přechodné ustanovení“, *řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Toto ustanovení ale soud podle stěžovatele nerespektoval a v rozporu s ním své rozhodnutí o místní příslušnosti opřel o aplikaci ustanovení nového znění § 32 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatel považuje postup soudu za neodůvodnitelný a nerespektující zákon. Právní teorie přitom jednoznačně popisuje nutnost postupu podle účinné právní normy a stejně tak je nezpochybnitelná povinnost orgánu aplikujícího normu ověřit prostorovou, osobní a časovou působnost (účinnost) normy. Městský soud výše uvedené povinnosti podle stěžovatele nedostal, čímž se rovněž dostal do rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která s úpravou v přechodných ustanoveních spojuje řešení kolize mezi starou a novou právní úpravou (rozsudek ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39). Soud měl podle stěžovatelova názoru postupovat podle zákona o azylu ve znění účinném před 21. 12. 2007. V den podání žaloby, tj. 19. 12. 2007, se žalobce nacházel v přijímacím středisku pro žadatele o azyl tranzitního prostoru mezinárodního letiště Praha - Ruzyně, a místní příslušnost Městského soudu v Praze je proto podle názoru stěžovatele nezpochybnitelná.

Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť ve věci jde o pochybení Městského soudu v Praze, které mělo zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalobce ani jeho opatrovníka ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Ke stěžovatelově argumentaci týkající se odůvodnění přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.) Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz - pozn. soudu), v němž uvedl, že *„i v případě, kdy je stěžovatelem Ministerstvo vnitra, lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Přijatelnost by byla konstatována bez ohledu na to, že by takovým pochybením krajský soud zásadně nemohl zasáhnout do hmotně-právního postavení stěžovatele (Ministerstva vnitra).“* Trval-li by totiž Nejvyšší správní soud, jak se dále píše v citovaném rozsudku, striktně na podmínce, že případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, *„odmítal by veškeré kasační stížnosti podávané Ministerstvem vnitra z důvodu postupu krajského soudu v rozporu se zákonem, či ustálenou soudní judikaturou, jako nepřijatelné, neboť by neshledal dopad tohoto pochybení krajského soudu do hmotně-právního postavení Ministerstva vnitra. Takový přístup by dozajista nebyl žádoucí.“*

Stejně jako v citovaném rozhodnutí, tak i v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu, na kterou ve své kasační stížnosti odkazuje i stěžovatel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, publikovaný pod č. 1349/2007 Sb. NSS; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39). Jedná se o velmi závažné pochybení soudu při výkladu procesního práva; toto pochybení je způsobilé ovlivnit příslušnost soudu, kterému byla věc postoupena, věc rozhodnout. Současně meritorní rozhodnutí zdejšího soudu bude způsobilé sjednotit zjevně nejednotnou judikaturu krajských soudů při aplikaci intertemporálních norem procesních předpisů a bude působit též preventivně proti zjevným omylům při aplikaci problematiky intertemporality.

Kasační stížnost byla tedy shledána přijatelnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížností uplatněného důvodu (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle § 32 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném do účinnosti zákona č. 379/2007 Sb., *k řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu*. Naproti tomu podle § 32 odst. 4 zákona o azylu, po novele provedené zákonem č. 379/2007 Sb., platí, že *k řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. K řízení o žalobě podané žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (žalobcem), který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (§ 73), je místně příslušný Krajský soud v Praze*. V přechodných ustanoveních části druhé zákona č. 379/2007 Sb. (čl. IV) je uvedeno, že řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákon č. 379/2007 Sb. přitom nabyl účinnosti dne 21. 12. 2007 (den vyhlášení zákona č. 379/2007 Sb., viz část dvanáctá, čl. XIV. zákona č. 379/2007 Sb.), a nikoliv dne 5. 12. 2007, jak je chybně uvedeno v napadeném usnesení, neboť v tento den byla uvedená novela zákona o azylu toliko schválena.

Řízení o žalobě v dané věci bylo zahájeno dne 19. 12. 2007, kdy byla žaloba osobně podána u Městského soudu v Praze (viz § 32 s. ř. s.), tedy před účinností zákona č. 379/2007 Sb. V souladu s výše uvedeným je tedy místně příslušným soudem Městský soud v Praze. Tento závěr je plně ve shodě s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2007, čj. Nad 13/2007-39, publikovaným pod č. 1458/2008 Sb. NSS, podle něhož „*pro určení místní příslušnosti soudu ve správním soudnictví jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení*“.

Na tento judikát pak odkázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 Azs 82/2008 - 35. Jím bylo zrušeno jiné usnesení Městského soudu v Praze o postoupení věci Krajskému soudu v Praze, v níž byla žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany taktéž podána soudu před účinností zákona č. 379/2007 Sb.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze pochybil, pokud věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze podle § 7 odst. 7 s. ř. s. Jelikož v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro takový procesní postup, Nejvyšší správní soud usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věty první s. ř. s.).

V novém rozhodnutí pak soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 věty první s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu